

Alles over
jouw geldzaken

Geld & Goud

Uit de schatkamer van
de Nederlandsche Bank

Inhoudsopgave

Intro	4
Goud	5
Goud van DNB	6
Goud door de eeuwen heen	8
Geld	10
Euromunten	11
Eurobankbiljetten	13
Betalen in de toekomst	19
Colofon	23

Intro

De Nederlandsche Bank is geen gewone bank. Je kunt er geen rekening openen, geld lenen, sparen of pinnen. Maar je kunt er wel van op aan dat wij veel doen voor jouw geldzaken.

Een greep uit onze activiteiten.

Wij...

- letten erop dat banken zorgvuldig omgaan met het geld dat op jouw rekening staat.
- streven naar een lage inflatie zodat jouw geld zijn waarde houdt.
- beheren de goudvoorraad van Nederland, ons nationale appeltje voor de dorst.
- geven onafhankelijk economisch advies aan de politiek, bijvoorbeeld over de arbeidsmarkt.
- geven bankbiljetten uit zodat de flappentappen goed gevuld zijn en er voldoende biljetten in omloop zijn.

- zorgen ervoor dat jouw overschrijvingen worden door-
gesluisd van jouw bank naar de bank van de begunstigde.
- letten erop dat betaalsystemen veilig en betrouwbaar zijn.
- doen onderzoek en maken economische voorspellingen.
- bieden een schat aan cijfers en statistieken over geld,
wisselkoersen en rentes – handig voor je werkstuk en
spreekbeurt.

Al dat werk doen we omdat we centrale bank zijn.

En toezichthouder. Als centrale bank werken we binnen Europa samen met de Europese Centrale Bank en de nationale centrale banken van de eurolanden.

Als toezichthouder letten we op de pensioenfondsen, verzekeraars, banken en andere financiële ondernemingen zoals trustkantoren.

Alles draait bij ons om geld en goud. Daar weten we alles van. En daarover vertellen we je graag meer.

Goud

Goud van DNB

De Nederlandsche Bank beheert ruim 600 ton goud. Dat goud is van de staat en is in wezen ons nationale appeltje voor de dorst. De waarde is nu bijna tien miljard euro. Een deel van het goud ligt achter slot en grendel in de kluizen van DNB. Maar het meeste goud ligt aan de andere kant van de oceaan: in de kluizen van de Federal Reserve Bank, op de granieten rotsen van Manhattan. Ook ligt er Nederlands goud bij de Canadese en de Engelse centrale bank.

Verkopen in het geheim

Nederland heeft door de eeuwen heen met de handel veel geld verdiend en daarmee vermogen opgebouwd. Dat vermogen werd ondermeer aangehouden in goud. Daarmee groeide de goudvoorraad: op het hoogtepunt, tussen 1971 en 1992, had de Nederlandsche Bank maar liefst 1.750 ton goud in bezit. Sindsdien is de goudvoorraad kleiner en kleiner geworden.

In het strikte geheim werd in 1992 voor het eerst een deel van de goudvoorraad verkocht: 400 ton. De verkoopopbrengsten werden belegd in us-dollars en Duitse markten. In die jaren daalden de goudprijzen. 'Goud roest niet, maar als het in de kluizen ligt, levert het ook niets op', was de gedachte. In 1996 volgde een tweede verkoop, ditmaal van 300 ton. En weer in het diepste geheim.

Verkopen volgens afspraak

Stukje bij beetje verkoopt de Nederlandsche Bank goud. Niet te veel tegelijk, want dat zou de goudmarkt kunnen verstoren. Dat dreigde wel te gebeuren in 1999 toen de

De Federal Reserve Bank in Manhattan

Bank of England onverwacht aankondigde een groot deel van de Britse goudvoorraad te gaan verkopen. Dat bracht paniek in de markt.

Kort daarna maakten vijftien Europese centrale banken een speciale goudafpraak: in de komende vijf jaar zal jaarlijks gemiddeld 400 ton goud worden verkocht. Aan de voortdurende geruchten over verkopen door centrale banken kwam een eind toen de banken openheid van zaken gaven over hun goudakkoord. Dit bracht rust op de markt en de goudprijs bleef stabiel. De goudprijs is overigens de laatste jaren weer hoger geworden.

De centrale banken hebben het goudakkoord in 2004 verlengd voor opnieuw een periode van vijf jaar. Afspraak is dat ze gemiddeld 500 ton goud per jaar mogen verkopen. De centrale banken die deze afspraak met elkaar hebben gemaakt hoeven nu geen geheime verkopen meer te doen: zij maken hun goudverkoop bekend.

Goud waard

Terwijl de Nederlandse goudvoorraad is verminderd, is de waarde wel toegenomen. De veel kleinere goudvoorraad van nu is dankzij de hoge goudprijzen meer waard dan de grotere goudvoorraad van toen. Was het bezit van ruim een miljoen kilo goud in 2000 nog ongeveer 8,7 miljard euro waard, het huidige goudbezit van 612 duizend kilo heeft een waarde van ruim 15 miljard euro.

Jouw ketting uit onze goudkluis?

De Nederlandsche Bank en andere centrale banken verkopen goud aan banken en tussenhandelaren. Maar wie koopt het goud nu uiteindelijk? De sieradenindustrie is de grootste afnemer van goud. Ongeveer tweederde van het jaarlijkse goudaanbod wordt uiteindelijk als sieraad aan de vrouw en man gebracht. In jouw gouden ketting, ring of armband draag je misschien dus een klein stukje van een goudbaar uit de kluis van DNB met je mee!

Goud door de eeuwen heen

Oudheid: decoratie

De oudste gevonden gouden sieraden dateren van drieduizend jaar vóór Christus. Deze sieraden zijn afkomstig uit de Sumerbeschaving in Zuid-Irak. Koningen en edelen, de kerk en rijke kooplieden belegden in goud. Goud gaf aanzien en macht en er werden zelfs magische krachten aan toegeschreven.

Goud als betaalmiddel

In de tweede helft van de 19e eeuw nam de productie van goud sterk toe. Dat viel samen met de industrialisatie, toenemende handel en internationaal bankieren. Rond 1870 voerden landen de zogenoemde gouden standaard in. Elk land had een basishoeveelheid geld: gouden munten en bankbiljetten die door goud werden gedekt. Goud had daarbij een vaste prijs. Landen konden tekorten en overschotten op de betalingsbalans onderling afrekenen in goud. Had Nederland bijvoorbeeld aan Engeland veel meer verkocht dan gekocht, dan had Nederland een overschot. Dat overschot betaalde Engeland dan terug in goud. Op deze wijze bouwde Nederland als rijk handeldrijvend land goudreserves op. Met de Eerste Wereldoorlog kwam er een voorlopig einde aan de gouden standaard. Goederenruil was toen nog heel gangbaar. Door de oorlog produceerden de oorlogvoerende landen weinig goederen voor de export en daarom konden zij geen goederen bieden in ruil voor Nederlandse producten. Daarmee kwam de export van Nederland in gevaar. Noodgedwongen accepteerde Nederland het goud in ruil voor de Nederlandse producten. Dit leidde tot een toename van de goudvoorraad. 'Hebben we niet teveel goud?' was de vraag. Die vraag leidde al een eeuw geleden tot een levendig debat. 'Met dat goud kunnen we ons niet voeden noch kleden! Als je

een te grote goudvoorraad hebt, kan het wel eens zijn dat je dat straks met verlies moet verkopen’, werd er gesteld. Uiteindelijk is DNB gestopt met het accepteren van goud om schulden af te betalen. De Bank ging over op het verstrekken van kredieten.

Later, na afloop van de Eerste Wereldoorlog werd de gouden standaard tijdelijk weer hersteld. Tot 1936.

Goud als anker

Goud werd opnieuw een anker in het internationale monetaire systeem na de Tweede Wereldoorlog. Na 1945 kwam Bretton Woods, een systeem waarbij de West-Europese deelnemers dollars konden omwisselen tegen goud bij de Amerikanen. Iedere munt werd vastgeklonken aan de dollar-goudstandaard. Als een land een overschot had, kon het dollars omwisselen voor goud bij

de Amerikanen. Bij een tekort kon een land extra dollars kopen in ruil voor goud. Overschotten werden zo omgezet in goud.

Door de grote tekorten van de Verenigde Staten moesten de Amerikanen veel goud afstaan. In 1971 draaide de Amerikaanse president Nixon de knop om: er konden vanaf dat moment geen dollars meer worden omgewisseld tegen goud. Hiermee kwam er feitelijk een eind aan het Bretton Woods-systeem.

Als welvarend handeldrijvend land had Nederland vaak overschotten, die voor een groot deel omgewisseld werden voor goud. Vanaf 1950 tot het einde van het Bretton Woods-systeem (1971) nam de Nederlandse goudvoorraad toe met 1.500 ton. DNB had in 1971 maar liefst 1.753 ton goud in huis, een absoluut hoogtepunt.

Geld

Euromunten

De Koninklijke Nederlandse Munt te Utrecht slaat euromunten in opdracht van de Staat. Jaarlijks worden hier vele miljoenen euromunten geproduceerd: 62 miljoen in 2006. Via een geautomatiseerd proces worden de munten geteld, ingepakt en verstuurd naar de Nederlandsche Bank. Die brengt de munten vervolgens in omloop. Particuliere waardevervoerders brengen de munten naar de verste uithoeken van het land.

Van heinde en ver

Ook in de andere eurolanden worden munten geslagen. Er moeten natuurlijk niet te veel maar ook weer niet te weinig munten in omloop zijn. In elk euroland is de nationale overheid verantwoordelijk voor het slaan van euromunten. Om de muntenproductie van al die landen goed op elkaar af te stemmen, coördineert de Europese Commissie de jaarlijkse muntenproductie van de eurolanden. De totaalwaarde van de jaarlijks in omloop te brengen munten dient vooraf door de ECB te worden goedgekeurd. De muntjes die je ontvangt, kunnen dus van heinde en ver komen.

Van Beatrix tot adelaar: ontwerp euromunten

Er zijn acht euromunten: 1, 2, 5, 10, 20, 50 eurocent en 1 en 2 euro. Muntjes van 1 en 2 cent kom je in Nederland nog maar zelden tegen, omdat winkels bedragen

afronden. Maar in andere eurolanden zijn ze nog volop in gebruik.

Elke euromunt heeft een nationale zijde waaraan je kunt zien uit welk land de munt komt. Binnen de rand met de twaalf sterren van de Europese Unie staat een afbeelding. Deze afbeelding verschilt per land en in sommige landen ook per munt. Zo staat Koningin Beatrix op de euromunten van Nederland, een ontwerp van Bruno Ninaber van Eyben. Op de Duitse 1 en 2 euromunten staat de adelaar, het traditionele symbool van de Duitse soevereiniteit, en de euromunten uit België herken je aan de beeltenis van koning Albert II. Sommige landen hebben voor elke munt een andere afbeelding gekozen, zoals Griekenland en Italië.

EUROLANDEN

De euro is de munteenheid van 16 landen:

België, Cyprus, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Ierland, Italië, Luxemburg, Malta, Nederland, Oostenrijk, Portugal, Slowakije, Slovenië en Spanje.

Per 1 januari 2011 is de euro ook ingevoerd in Estland.

De andere zijde, de Europese zijde, laat zien hoeveel de munt waard is. Deze zijde ziet er verder bij elke euromunt hetzelfde uit. Naast de waarde staan daarop verschillende kaarten van Europa, die symbool staan voor de eenheid van de EU. Dit is een ontwerp van Luc Luycx van de Koninklijke Munt van België.

De overzichten van alle nationale en gemeenschappelijke zijden van de euromunten staan op de website van de Europese Centrale Bank, www.ecb.int.

Het metaal van de munten

Voor de munten van één en twee euro is gebruik gemaakt van geavanceerde tweemetalige en sandwich-technologie. Het materiaal van de 10-, 20- en 50-centmunten is een unieke legering, het zogenoemde Nordic gold, die moeilijk te smelten is en uitsluitend wordt gebruikt voor munten. Het schrift op de rand van de munt van twee euro en het gebruik van een unieke metaallegering voor de munten van 10, 20 en 50 cent beschermen deze munten tegen valsemunterij.

Eurobankbiljetten

De Nederlandsche Bank zorgt voor de uitgifte van eurobankbiljetten. Uitgegeven biljetten komen na gebruik weer terug bij DNB voor controle op echtheid en gaafheid. Ook de andere centrale banken van het Eurosysteem geven bankbiljetten uit. Aan de eerste letter van het serienummer kun je zien uit welk land een biljet komt. De p staat voor Nederland, s voor Italië, x voor Duitsland, z voor België en u voor Frankrijk.

Het ontwerp

Er zijn zeven soorten eurobankbiljetten: 5 euro, 10 euro, 20 euro, 50 euro, 100 euro, 200 euro en 500 euro.

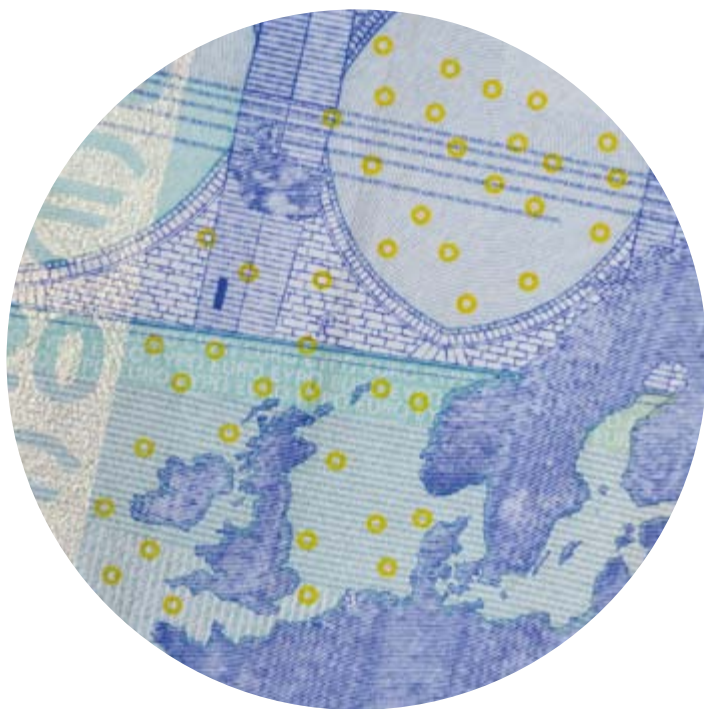
De biljetten zijn een ontwerp van Robert Kalina van de Nationale Bank van Oostenrijk. Elk biljet staat voor een tijdvak en bouwstijl in de Europese geschiedenis: Klassieke Oudheid, Romaanse periode, Gotiek, Renaissance, Barok en Rococo, IJzer- en glasarchitectuur en Moderne 20e-eeuwse architectuur.

De ramen en poorten op de voorzijde van elk biljet staan symbool voor openheid en samenwerking in Europa. De twaalf sterren van de Europese Unie verwijzen naar de dynamiek en harmonie binnen Europa. De bruggen op de achterzijde staan symbool voor de communicatie in Europa en van Europa met de rest van de wereld. Op de achterzijde staat ook de kaart van Europa met daarop ook de Azoren, de Canarische eilanden en Madeira. Rechts van het woord EURO/EYPO zijn de overzeese gebieden

afgebeeld die buiten de kaart van Europa vallen: Frans-Guyana, Guadeloupe, Martinique en Réunion. Naast de Europese vlag op de voorzijde staat de afkorting van de Europese Centrale Bank: BCE, ECB, EZB, EKT en EKP in elf talen van de Europese Unie. Ook staat hier

de handtekening van de president van de Europese Centrale Bank (ECB). Dat was vroeger Wim Duisenberg, de eerste president van de ECB, en sinds 2003 de Fransman Jean-Claude Trichet. Het jaartal 2002 op de eurobankbiljetten verwijst naar het jaar van copyright en verandert dus niet.

Tot slot heeft elk bankbiljet een uniek serienummer, dat bestaat uit één letter en elf cijfers. De eerste letter verwijst naar het land waar het biljet is uitgegeven.

Meer informatie over de eurobankbiljetten vind je op de website van de Europese Centrale Bank, www.ecb.int.

Mooi of lelijk?

Veel Nederlanders hebben nog heimwee naar de mooie guldenbankbiljetten, zoals de Zonnebloem en de Vuurtoren. Uit onderzoek van de Nederlandsche Bank blijkt dat de eurobiljetten minder tot de verbeelding spreken dan de oude guldenbriefjes. Bij het ontwerp van de eurobiljetten is gekozen voor afbeeldingen van niet bestaande gebouwen en bruggen die overal in Europa zouden kunnen voorkomen. Niemand neemt er aanstoot aan, niemand vindt het echt mooi.

Aan een nieuwe serie eurobankbiljetten wordt hard gewerkt. Experts van DNB en andere centrale banken zijn daarbij nauw betrokken. Daarbij wordt rekening gehouden met de gebruikerswensen. Aan het ontwerp wordt niet echt gesleuteld: het blijven bruggen en gebouwen. Wel wordt gewerkt aan nog betere echtheidskenmerken om valsemunten een stap voor te blijven.

Echtheidskenmerken

De echtheid van een eurobankbiljet kunt u controleren door het biljet goed te bekijken, te kantelen en te voelen. Het is belangrijk de biljetten op meerdere echtheidskenmerken te controleren.

De belangrijkste echtheidskenmerken van eurobiljetten zijn:

- het watermerk
- het streephologram (op de biljetten van 5, 10, en 20 euro)
- het vierkante hologram (op de biljetten van 50, 100, 200 en 500 euro)

- de veiligheidsdraad
- het doorzichtcijfer
- de glanzende band (op de biljetten van 5, 10 en 20 euro)
- van kleur veranderende waarde cijfers (op de biljetten van 50, 100, 200 en 500 euro)
- het papier
- de voelbare inkt

De gemiddelde Nederlander kent hooguit twee echtheidskenmerken. Meest bekend zijn het watermerk en het hologram. Vrijwel niemand kan meer dan vier echtheidskenmerken spontaan noemen, zo blijkt uit onderzoek van DNB.

Het katoen van de bankbiljetten

Bankbiljetten worden gemaakt van katoenresten, dus niet het soort katoen waarvan kleding wordt gemaakt. Die katoenresten, de zogenoemde kammelingen, zijn korte vezels die overblijven bij het spinnen van katoen tot garen voor de textielindustrie. Als eerste centrale bank van Europa gebruikt DNB Fairtrade katoenresten voor de productie van bankbiljetten. Dit is een gezamenlijk initiatief van Max Havelaar, Solidaridad en DNB.

Juli 2007 bracht DNB het eerste tientje van gedeeltelijk Fairtrade katoen. Dat is katoen waarvoor een eerlijke prijs betaald wordt aan de producenten, veelal kleine boeren. Het is geen biologisch geteelde katoen. Wel wordt gelet op de milieuaspecten en is er een zwarte lijst van bestrijdingsmiddelen.

De leveranciers van Fairtrade kammelingen voor onze bankbiljetten zijn spinners uit Afrika, die zijn aangesloten bij het internationale Fairtrade label (Max Havelaar in Nederland).

Er is nu nog te weinig kwalitatief goede Fairtrade katoen om daarvan alle biljetten voor de volle honderd procent te laten maken. Maar de Fairtrade katoenmarkt groeit spectaculair.

Ieder nieuw biljet bevat 15% Fairtrade katoen.

Uitgifte van nieuwe biljetten

De Nederlandsche Bank geeft jaarlijks honderden miljoenen nieuwe bankbiljetten uit. Joh. Enschedé drukt veel eurobiljetten voor DNB. Hoeveel en welke, dát bepaalt de ECB. DNB werkt samen met andere centrale banken bij de aanbesteding van het drukken van de bankbiljetten.

Met speciale geldtransporten, vergezeld van de marechaussee met zwaailicht en sirenes, gaan de gloednieuwe biljetten van Johan Enschedé rechtstreeks naar de kluizen van DNB. Hier zijn speciale grote kluizen voor de opslag van nieuwe bankbiljetten. Van hier uit gaan de biljetten op transport naar de commerciële banken.

Bankbiljetten sorteren

Biljetten die vaak van hand tot hand gaan, zijn onderhevig aan slijtage en worden vuil. Daarom komen uitgegeven biljetten gemiddeld twee à drie keer per jaar terug bij DNB voor controle op echtheid en gaafheid. In 2009 hield DNB zo'n 700 miljoen bankbiljetten tegen het licht. De controle is volledig geautomatiseerd. Goede biljetten worden door de machine netjes gebundeld in pakketjes. Deze pakketjes worden gebundeld en opgeslagen in grote geldboxen; gereed om weer in omloop te brengen. De sorteermachine haalt vieze en versleten biljetten er direct uit en vernietigt die

ter plekke. Jaarlijks wordt een slordige 160 miljoen bankbiljetten afgekeurd en vernietigd.

Valse biljetten

Met detectoren signaleert DNB valse exemplaren. Valse biljetten worden nauwkeurig onder de loep genomen.

Alle gegevens worden ingevoerd in een centraal systeem van de Europese Centrale Bank (ECB). Tot dit systeem hebben ook Europol en de nationale politiekorpsen toegang. Oogmerk is de herkomst van de valse biljetten te traceren.

Overigens is de kans op een vals eurobiljet zeer klein.

De zeven levens van een bankbiljet

Een bankbiljet heeft niet het eeuwige leven.

Gemiddeld gaat het enkele jaren mee.

Vers van de pers gaat een biljet via de Nederlandsche Bank en waardevervoerder naar de flappentap. Wie pint, pakt het biljet en stopt het in de portemonnee. Of geeft het meteen uit. Dan komt het biljet in handen van een nieuwe tijdelijke eigenaar, die later op zijn beurt het biljet uitgeeft. En dan belandt het biljet weer in een andere portemonnee of in de winkelkassa.

Eens gaat het biljet op transport voor controle.

Dat gebeurt regelmatig bij de geldtelcentrales van commerciële banken. Soms keert een biljet weer helemaal terug naar de plek waar die eens werd uitgegeven: de Nederlandsche Bank in Amsterdam.

Is het biljet vies en versleten, dan wordt het afgedankt.

Is het nog fris en proper, dan mag het een tweede leven beginnen. Een kat heeft zeven levens, een bankbiljet met een beetje geluk ook. Maar veel biljetten gaan eerder ter ziele. Omdat de hond het biljet stukbijt, het in de

wasmachine belandt of verdwijnt in het water tijdens een boottochtje. Andere biljetten raken in coma: ze zitten verstopt in spaarpotten en kunnen geen kant uit. Tot iemand ze tot leven wekt.

Toezicht op betaalsystemen

Betalen moet veilig, betrouwbaar en efficiënt gaan. Het goed functioneren van een betaalsysteem of -product bevordert het vertrouwen van het publiek. Dat is een belangrijke pijler voor financiële stabiliteit. Dagelijks vinden miljoenen geldtransacties plaats: met contant geld, pinpas, creditcard, automatische incasso's en via internet. De Nederlandsche Bank houdt toezicht

op deze betaalproducten. DNB vervult een sleutelrol in het betalingsverkeer tussen banken in Nederland. Als twee banken betrokken zijn bij een betaling of overboeking, dan loopt de onderlinge verrekening via de Nederlandsche Bank. Ook kunnen banken hun internationale betalingen via DNB afwikkelen. Geregeld toetst DNB betaalsystemen aan de hand van internationale criteria. Bij de signalering van mogelijke risico's doet de Nederlandsche Bank aanbevelingen om deze risico's weg te nemen of te verminderen.

Betalen in de toekomst

Hoe betaal je morgen?

- Je krijgt Europese betaalmiddelen zoals de Europese betaalpas met chip, de Europese overschrijving en Europese incasso.
- Voor geldzaken grijp je steeds vaker de mobiel. Ook om internationaal geld over te maken.
- Internetbankieren kan je overal, thuis, op het strand of in de auto.
- De bulk van de facturen ontvang je digitaal.
- Maar: contant geld zal nooit verdwijnen ...

Europees betalen

De euromunten en biljetten hebben we al gemeenschappelijk in de eurolanden. Straks krijgen we ook Europese bankpasjes, overschrijvingen en incasso's. Alle inwoners en bedrijven van de eurolanden kunnen daarmee straks overal op dezelfde wijze betalen. In eigen land en in andere eurolanden. Geleidelijk ontstaat zo één grote Europese betaalmarkt: de Single Euro Payments Area (SEPA).

Europese overschrijving

Ruim 4.000 Europese banken zijn begin 2008 gestart met de introductie van de Europese overschrijving. Met dit digitale formulier kun je geld overboeken naar betaalrekeningen in eigen land én naar alle andere eurolanden. Voorlopig is dit formulier alleen digitaal beschikbaar;

later volgt een papieren versie. Het oude overschrijvingsformulier blijft voorlopig bruikbaar.

Europees bankpasje met chip

De banken zijn gestart met de introductie van nieuwe bankpasjes met chiptechnologie. De nieuwe pasjes zullen bij steeds meer betaal- en geldautomaten in de eurolanden te gebruiken zijn. De pasjes zijn veiliger omdat de chip fraudebestendiger is dan de magneetstrip.

Europese incasso

Eind 2009 was de introductie van de Europese incasso. Hiermee kunnen we straks overal op dezelfde manier geld incasseren en per incasso betalen binnen de eurolanden.

Eén Europese betaalmarkt: SEPA

De invoering van de euro in 2002 was een mijlpaal. Maar betalen en geld overmaken gaat tot nog toe in elk euroland anders. De eurolanden hebben elk hun eigen betaalsystemen, met hun eigen incasso's, bankpasjes en overschrijvingen. In Nederland bestaat er PIN, andere landen hebben andere systemen. Gevolg is dat je met

jouw Nederlandse bankpas niet kunt afrekenen in de Franse supermarkt.

Al sinds de jaren negentig roept de EU op tot de vorming van één gezamenlijke Europese betaalmarkt. De Europese politiek heeft een Europees wettelijk kader gemaakt om alle wetgeving voor euro en niet-euro betalingen te harmoniseren. De Europese commerciële banken werken hard aan de invoering van SEPA. Zij hebben zich verenigd in de European Payments Council (EPC). Deze stelt regels, standaarden en afspraken op. Op basis hiervan ontwikkelen banken betaalproducten. De banken beslissen wanneer ze de nieuwe betaalproducten op de markt brengen.

Digitale Nota

Vaak ontvang je nog facturen op papier. Wil je internetbankieren, dan moet je alle gegevens van het papier overtypen. Dat is knap omslachtig. Uitkomst biedt de Digitale Nota, een initiatief van de ABN AMRO, Postbank en Rabobank. Sinds juli 2006 is het dé standaard voor de elektronische factuur om te betalen via internetbankieren. Daarbij kun je op jouw banksite kiezen of je nog papieren nota's wilt blijven ontvangen of dat een elektronische nota via de banksite volstaat. Zowel acceptgiro's als automatische incasso's kun je via de Digitale Nota betalen. De Nota is vooral bedoeld voor facturen waarvoor je de betaling al hebt geregeld via een automatische incasso.

Bijvoorbeeld voor telefoon-, internet- en kabelmaatschappijen, nutsbedrijven, financiële instellingen en verzekeraars. Natuurlijk kun je ook incidentele facturen betalen met de Digitale Nota.

Straks zul je steeds meer typen waardedocumenten in de vorm van Digitale Nota's ontvangen via internetbankieren. Denk hierbij aan bijvoorbeeld loyaliteits-, hypotheek-, effecten-, spaar- en leningoverzichten, salarisstroken en creditkaart statements. Kortom toepassingen in overvloed. De verwachting is dat de Digitale Nota veel tijd en moeite spaart. Voor klant en leverancier. Op jaarbasis zijn vele miljoenen euro aan kostenbesparingen te verwachten.

Betalen met je mobiel

Sms'en om een betaling te doen? Dat kan bijvoorbeeld met Rabobank sms Betalen. Daarmee kan iedereen betalen, ongeacht bij welke mobiele telecomaانبieder of bank je zit. Je opent een mobiele portemonnee, stort daar een bedrag in en je kunt met één sms een aankoop doen of geld overmaken naar een vriend of vriendin. Die vriend of vriendin kan jouw sms Betaling gewoon ontvangen ook als die zich nog niet heeft aangemeld.

Heb je van een vriend of vriendin een betaling per sms ontvangen dan staat het geld direct voor je klaar. Met je mobiel kun je ook geld van het ene naar het andere land overboeken. Zo is er een project van Master Card en 700 aanbieders van mobiele telefonie. Ook als je geen bankrekening hebt kun je hiervan gebruik maken. Je kunt het geld via een tekstbericht overboeken. Vervolgens kan de ontvanger het geld ophalen bij een van de 25.000 lokale banken die deel uitmaken van het wereldwijde netwerk van MasterCard.

Contactloos betalen

In steeds meer landen worden contactloze chips gebruikt in het betalingsverkeer. Zo kun je in de vs bijvoorbeeld bij de supermarkt 7-Eleven betalen met een contactloze creditcard. De kaart houdt je vlakbij de contactloze kaartlezer op de toonbank. Deze kaart werkt met radiofrequentietechnologie. Zo gaat betalen razendsnel: 25 procent sneller dan betalen met contant geld.

Voor het reizen met de metro, trein en bus, pak je steeds vaker de ov-chipkaart. In Japan bestaat al veel langer de Suica. Dit is een contactloze elektronische portemonnee voor automatische kaartcontrole. Kaartjes kopen hoeft niet meer. Bij het vertrekstation haal je de Suica door het controlepoortje. Het systeem registreert daarmee waar je instapt. En even later waar je uitstapt. Automatisch gaat het bedrag voor je treinritje van je Suica af.

Tot slot

Ongetwijfeld komen er nog meer nieuwe toepassingen. De Nederlandsche Bank benadrukt daarbij het belang van veiligheid, efficiency en een goede toegankelijkheid. Iedereen moet snel en eenvoudig kunnen betalen. Zonder kopzorgen over de veiligheid en betrouwbaarheid van betaalproducten en systemen. En betaalsystemen moeten voor iedereen toegankelijk zijn. En natuurlijk blijven wij bankbiljetten uitgeven. Want die zullen we altijd blijven gebruiken. Voor een last-minute aankoop, de taxi na een avondje stappen, een cappuccino op een terras, de laatste game uit de multimediashop.

Colofon

Deze brochure is een uitgave van de Nederlandsche Bank.
Afdeling Communicatie.

© September 2010, De Nederlandsche Bank.

Niets uit deze uitgave mag worden overgenomen zonder voorafgaande
en schriftelijke toestemming van de Nederlandsche Bank.

Westeinde 1
1017 ZN Amsterdam
Telefoon (020) 524 91 11

Website: www.dnb.nl
e-mail: info@dnb.nl
Infodesk: 0800 – 020 10 68 (gratis)

